

ei rääkinud ega laulnud mitte, waid üks mühin ja kahin käis läbi kiriku. Såäl töusis üks sugulane pingi päält üles, astus wanameakese ette ja hakkas temaga rääkima: „Waata sinna altari poole, såäl näed sa oma poegi.” Wanake lõi omad silmad sinna poole, ja nägi oma mõlemad lapsed, ühte wõllasambas rippuvat ja teist ratta külge seutud olevat.

„Näed sa nüüd, emakene”, ütles sugulane, „nenda oleks nendega sündinud, kui mitte Jumal ’poleks neid nende noores eas kui ilmasüüta lapsukesi enese juure wötnud. See-pärast åra kaeba ega nuta neid mitte enam taga.” „Mis Jumal teeb, on hästi tehtud!”

Wanake läks wårifedes kodu, ja selle pääle ärkas ta üles, kuus nüüdfi ta ihu veel wårifesi. Ta töusis woodist üles, lastikis ennast põlivede pääle, palus Jumalalt andeks, et Temale jöledaste súud oli mõistnud, ning tänas Eeda selle eest, et Ta fedas oma targa nduu járele hästi teinud, mis tema omas

rumalusel ülekohtu oli arwanud. — Kolmandamal pääwäl läks wanake isti ka oma laste juure.

Mis Jumal teeb, on ikka häå,
Ehk ma kül pean jooma
Ka wahel wiha karika’,
Ei siiski ma ei karda;
Sest wiimati saab ometi
Mu súda kassist röömu,
Mis lõpetab kõik hirmu.

J. O.

Halastamata õde.

Kord elasid kaks õde, üks oli rikkas, sellel 'polnud ühteainust last, aga teine oli waene ja lesk, temal olid viis last, keda ta mite toita ei joudnud. See läks ükskord oma rikka õde juure ja palus temalt natukene leiba, lastele náljakustutuseks. Aga sel oli kiwikkwa ja jáåkülm súda rindus, ei annud oma waese õde lastele midagi, ütles: „M’ul ’pole isigi midagid maeas, mis ma veel sinule pean and-